

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.476 van 30 maart 2001
in de zaak A. 102.176/IX-2769.**

In zake : de NV EEG SLACHTHUIS
VAN HOORNWEDER MARCEL EN ZOON,
die woonplaats kiest bij
advocaten G. MARTENS en H. SPRIET,
kantoor houdende te BRUGGE,
Maria van Bourgondiëlaan 29 b8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Volksgezondheid,
die woonplaats kiest bij
advocaten R. DEPLA en M. STUBBE,
kantoor houdende te BRUGGE-SINT-KRUIS,
Karel van Manderstraat 123.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
NV EEG-SLACHTHUIS VAN HOORNWEDER MARCEL EN ZOON op
23 maart 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende
noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het besluit van 14 maart 2001 van
de minister van Volksgezondheid waarbij beslist wordt de
erkenning van verzoeksters slachthuis, voor zover zij
betrekking heeft op het slachten van runderen, met
ingang van de derde dag na de kennisgeving van het
besluit en tot 15 mei 2001 op te schorten;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2001
om 15.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat R. DEPLA, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat verzoekster te Torhout een slachthuis uitbaat dat erkend is -op naam van de NV VAN HOORNWEDER- voor het slachten van eenhoevigen, runderen, varkens, schapen en geiten (erkenningnummer 11) evenals een uitsnijderij die erkend is voor het uitsnijden van vers vlees (erkenningnummer 11/1); dat de minister van Volksgezondheid op 27 november 2000 besloten heeft de erkenning voor het slachten (inbegrepen noodslachtingen) en het uitsnijden van eenhoevigen, runderen, kalveren en schapen tot 30 januari 2001 op te schorten; dat verzoekster op 1 februari 2001 die werkzaamheden hernomen heeft, maar dat de aangestelden van het Instituut voor Veterinaire Keuring (hierna : IVK) op 9 februari 2001 hebben vastgesteld dat twee runderen geslacht waren die niet aan een ante-mortemonderzoek waren onderworpen; dat die feiten de rechtstreekse aanleiding zijn geweest voor het thans bestreden besluit van 14 maart 2001 waarbij de erkenning voor het slachten van runderen tijdelijk wordt geschorst; dat verzoekster stelt dat zij dat besluit op 16 maart 2001 ontvangen heeft;

1.2. Overwegende dat het bestreden besluit stelt dat er ten laste van verzoekster een overtreding is vastgesteld van artikel 12, § 2, van het koninklijk besluit van 4 juli 1996 betreffende de algemene en

bijzondere exploitatievoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen (met name dat op 9 februari 2001 twee runderen zijn geslacht zonder dat zij ter onderzoek waren aangeboden aan de dierenarts belast met het gezondheidsonderzoek voor het slachten) en een inbreuk op artikel 12, § 1, tweede lid, laatste zin van hetzelfde koninklijk besluit (met name dat de documenten die die runderen dienden te vergezellen niet aan de met het gezondheidsonderzoek voor het slachten belaste dierenarts werden overhandigd) en dat die overtredingen worden bewezen door een aantal bijgevoegde processen-verbaal; dat dan om die redenen en met verwijzing naar het advies van het IVK, besloten wordt om, bij toepassing van artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 19 augustus 1997 betreffende de erkenning en de inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen, de erkenning EEG 11 van het slachthuis, voor wat het slachten van runderen betreft, op te schorten tot 15 mei 2001; dat het bestreden besluit voorts overweegt dat het niet ter ante-mortemkeuring aanbieden van dieren een bedrog inhoudt nopens de geschiktheid van vlees voor menselijke voeding waardoor de volksgezondheid in het gedrang kan worden gebracht, dat niet vastgesteld is kunnen worden of de op 9 februari geslachte runderen geen ziekten of afwijkingen -zoals BSE- vertoonden die de deugdelijkheid van het vlees kunnen beïnvloeden en ook niet of de runderen geen verschijnselen vertoonden van besmettelijke ziekten in de zin van de wetgeving op de gezondheidspolitie van de huisdieren; dat dan, op die grond, vastgesteld wordt dat de aangehouden overtredingen overeenstemmen met de gevallen bedoeld in artikel 7, 8°, van het koninklijk besluit van 30 december 1992, zodat er reden is om voorbij te gaan aan de reglementair voorgeschreven procedure van verweer, georganiseerd door artikel 3, § 2, van hetzelfde koninklijk besluit;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is;

3.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 3 van het koninklijk besluit van 30 december 1992 betreffende de erkenning en de inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen doordat, eerste onderdeel, het bestreden besluit verwijst naar artikel 3, § 3, van dat besluit terwijl enkel artikel 3, § 2, van dat koninklijk besluit aan de minister de bevoegdheid verleent om een erkenning op te schorten en doordat, tweede onderdeel, artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit bepaalt dat tot de opschorting van de intrekking kan besloten worden "op advies van het Instituut (voor veterinaire keuring)" terwijl in het bestreden besluit "vruchteloos (gezocht wordt) naar een verwijzing naar enig advies";

3.2.1. Overwegende dat het bestreden besluit uitdrukkelijk en formeel aangeeft dat de minister "op basis van artikel 3, § 2 van het Koninklijk Besluit van 30 december 1992" besloten heeft verzoeksters erkenning gedeeltelijk op te schorten; dat het eerste onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

3.2.2. Overwegende dat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting afstand doet van het tweede onderdeel van het middel;

4.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in het koninklijk besluit van 30 december 1992 betreffende de erkenning en de inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen maar dat dat koninklijk besluit overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet geen toepassing kan krijgen omdat het ten onrechte niet is voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, aangezien het de verwijzing naar de hoogdringendheid slechts door een stijlformule verantwoordt en aangezien de "loutere bevestiging dat de regels dringend moeten genomen worden uiteraard geen afdoende motivering (is)";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat de hoogdringendheid verantwoord wordt door de noodzaak om, teneinde Europese richtlijnen in het nationale recht om te zetten, zonder uitstel de erkennings- en inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen vast te stellen; dat zij betoogt dat de richtlijn 64/433 en de richtlijn 92/5 van de Raad van de Europese Gemeenschappen slechts op 24 september 1991 respectievelijk op 2 maart 1992 in het Publicatieblad bekendgemaakt zijn met als datum van inwerkingtreding 1 januari 1993; dat zij ook betoogt dat de "horizontale omzetting" van de per diersoort of aard van de producten gestructureerde richtlijnen heel wat wetgevend werk met zich heeft gebracht en dat zij dan een overzicht geeft van het tijdgebruik voor de verschillende stappen die bij de totstandkoming van het besluit zijn gevolgd;

4.3. Overwegende dat de erkenning van verzoekster steunt op het koninklijk besluit van 30 december 1992; dat verzoekster met het hier besproken middel de onwettigheid van dat koninklijk besluit vastgesteld wil zien; dat zij daarmee evenwel toegeeft dat, in rechte, haar eigen erkenning onwettig is verkregen; dat gewis aangenomen wordt dat de wettigheid van definitief

geworden individuele beslissingen niet meer in vraag kan worden gesteld; dat evenwel de verzoekende partij ideëel met zichzelf in tegenspraak komt wanneer zij, om de opschorting van haar erkenning te betwisten, zich beroept op de onwettigheid van de regeling die haar precies heeft toegelaten die erkenning te verkrijgen; dat in de huidige stand van de rechtspleging vastgesteld wordt dat verzoekster geen geoorloofd belang heeft bij het middel;

Overwegende in ieder geval, dat in de aanhef van het meergenoemd koninklijk besluit van 30 december 1992, ter motivering van de dringende noodzakelijkheid overwogen wordt "dat, om de richtlijnen 64/433/EEG, 77/99/EEG en 88/657/EEG om te zetten in nationaal recht, zonder uitstel de erkennings- en inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen moeten worden vastgesteld"; dat verzoekster zonder meer stelt dat het hier een stijlclausule zou betreffen, dat zij zelfs niet betwist dat de richtlijnen dringend in het nationaal recht omgezet moesten worden, terwijl alvast zij het is die -en des te overtuigender bij het indienen van een vordering volgens de procedure van de hoogdringendheid- moet aantonen waarom deze omzetting niet dringend was of waarom de verwerende partij ondanks de spoed waarmee de omzetting moest gebeuren zich toch niet op de hoogdringendheid kon beroepen; dat zij aldus geen elementen aanreikt die de ingeroepen hoogdringendheid tegenspreken;

5.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel aanvoert dat het koninklijk besluit van 30 december 1992, waarvan te dezen toepassing is gemaakt, een sanctieregime bevat dat strijdig is met artikel 17 van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel; dat zij ter zake betoogt wat volgt: het koninklijk besluit van 30 december 1992 steunt op artikel 14 van de wet van

5 september 1952, dat de Koning machtigt "om gezondheidsredenen en met het doel bedrog te voorkomen, de inrichting en de exploitatie van (...) slachthuizen (...) aan bijzondere voorwaarden te onderwerpen"; het is evenwel de wet van 5 september 1952 zelf die bepaalt welke sancties aan de overtreding van de gestelde regels worden gekoppeld; zo bestaat één van de sancties erin - artikel 17 van de wet - dat de minister van Volksgezondheid bij "ernstig en dreigend gevaar voor de volksgezondheid" en "na voorafgaande waarschuwing" kan besluiten om een inrichting geheel of gedeeltelijk te sluiten; in die zin is volgens verzoekster de "onmiddellijke opschorting (van de erkenning)" strijdig met artikel 17 van de wet;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat artikel 17 van de wet van 5 september 1952 opgeheven is door artikel 25, § 1, 4° van het koninklijk besluit van 22 februari 2001 houdende organisatie van de controles die worden verricht door het Federaal agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen en tot wijziging van diverse wettelijke bepalingen; dat voorts die opheffingsbepaling overeenkomstig artikel 26 van dat besluit op 28 februari 2001 in werking getreden is; dat het bestreden besluit dat dagtekent van 14 maart 2001 dan ook niet kan strijden met die opgeheven bepaling; dat trouwens het bestreden besluit ook niet naar artikel 17 van de wet verwijst;

5.3. Overwegende dat, blijkens zijn aanhef, het koninklijk besluit van 30 december 1992 -dus ook artikel 3, § 2, waarop het bestreden besluit stoelt- zijn juridische grondslag vindt in artikel 14 van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel; dat het eerste lid van die bepaling aan de Koning toelaat "om gezondheidsredenen en met het doel bedrog te voorkomen, de inrichting en de exploitatie van openbare en particuliere slachthuizen (...) aan

bijzondere voorwaarden te onderwerpen"; dat in de huidige stand van de rechtspleging zeker niet gesteld kan worden dat die ruim gestelde machtiging zou uitsluiten dat de Koning inrichtingen aan erkenning onderwerpt en erkenningsvoorwaarden vaststelt; dat trouwens uit een aantal bepalingen van de wet zelf -zie artikel 6, 4°; 14, tweede lid, 3°- kan opgemaakt worden dat de wetgever de vleeskeuring en de vleeshandel heeft gestructureerd op basis van een erkenningssysteem; dat de schorsing en de intrekking van de erkenning het sluitstuk vormt van het erkenningssysteem aangezien daarmee de overheid de controle behoudt op de blijvende naleving van de gestelde voorwaarden door de erkende inrichtingen; dat aldus de Koning in artikel 14 van de wet van 5 september 1952 een afdoende rechtsgrond heeft kunnen vinden om te bepalen dat slachthuizen een erkenning moeten bezitten en om te bepalen hoe die erkenning in functie van de wijzigende omstandigheden kan gemoduleerd worden door ze bijvoorbeeld voor een bepaalde duur op te schorten; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 4 van de wet van 5 september 1952, van een aantal bepalingen van het koninklijk besluit van 4 juli 1996 betreffende de algemene en bijzondere exploitatievoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen, van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het evenredigheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsverplichting; dat zij voor de constructie van dit middel vaststelt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat zij bedrog heeft gepleegd, zulks met betrekking tot twee inbreuken op de reglementering inzake de keuring in haar slachthuis;

Overwegende dat verzoekster betoogt dat haar een overtreding van artikel 12, § 1, tweede lid, laatste zin (de documenten moeten aan de keurder worden voorgelegd in de volgorde waarin de dieren voor het gezondheidsonderzoek voor het slachten worden aangeboden), en van artikel 12, § 2, (geen dier mag worden geslacht dan nadat de keurder in het slachthuis het gezondheidsonderzoek heeft uitgevoerd) van het koninklijk besluit van 4 juli 1996 wordt verweten, maar dat die tenlasteleggingen, naar blijkt "uit de reglementering maar ook uit de logica der zaken", betrekking hebben op verplichtingen die opgelegd worden aan de persoon die het dier ter slachting aanbiedt en geenszins aan het slachthuis; dat naar haar oordeel het slachthuis geen andere verplichting heeft dan de reglementair voorgeschreven werkwijze in herinnering te brengen en dat zij zulks in dit geval gedaan heeft door het ophangen van een blad met informatie en door aan de keurders voor te stellen dat zij na elk ante-mortemonderzoek een document zouden ondertekenen dat het dier mag geslacht worden, een voorstel dat op verzet van het IVK gestuit is; dat verzoekster besluit dat zij nu gesanctioneerd wordt voor inbreuken waarvoor anderen -de persoon die het dier aanbiedt; de aanwezige keurder die zich met administratieve taken bezighield- verantwoordelijk zijn;

Overwegende dat verzoekster vervolgens uiteenzet dat de tenlasteleggingen in haren hoofde zeker niet als bedrog kunnen worden beschouwd en dat er ter zake in het bestreden besluit in ieder geval geen enkele motivering is opgenomen; dat zij ook van oordeel is dat de verwerende partij haar viseert en dat zij wordt belast met een -niet gemotiveerde- drastische maatregel die niet in verhouding staat tot de vastgestelde feiten omdat zij in wezen terug te brengen zijn tot een misverstand; dat zij tenslotte stelt niet in te zien waarom

haar inrichting onmiddellijk moest gesloten worden voor feiten die ruim drie weken oud zijn;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat uit het opschrift zelf en uit verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 4 juli 1996 duidelijk blijkt dat de erin opgenomen voorwaarden als een verplichting aan de slachthuizen worden opgelegd; dat naar haar oordeel aldus bijvoorbeeld uit artikel 6 van het koninklijk besluit blijkt dat het aan de begeleider van het dier verboden is zich in de werklokalen te begeven en dat de reglementering verbiedt dat er geslacht wordt -de eigen activiteit van het slachthuis- zonder keuring; dat zij vervolgens stelt dat het niet aanbieden van dieren voor de keuring ante mortem bedrog uitmaakt omdat daarbij gepoogd wordt het al of niet geschikt zijn van vlees voor menselijke consumptie te verdoezelen en dat in dit geval, had de dierenarts van het IVK niet toevallig vastgesteld dat verzoekster de slachting van runderen eerder is begonnen dan afgesproken, de twee niet gekeurde karkassen in het voedselcircuit zouden geraakt zijn, hetgeen een zware fout uitmaakt in hoofde van verzoekster; dat volgens haar de zware fout die verzoekster begaan heeft rechtvaardigt dat er, in het licht van de actuele situatie in verband met de dolle koeienziekte, in het belang van de volksgezondheid geen enkel risico genomen wordt en met de opschorting van de toelating om runderen te slachten is daar op evenredige wijze een antwoord op geformuleerd ten overstaan van een partij die in het verleden heeft aangetoond dat zij niet goed beseft in welk gevaar zij de volksgezondheid brengt door haar eigengereid optreden; dat de beslissing pas drie weken na de feiten is genomen wordt volgens de verwerende partij verantwoord door de vaststelling dat een aantal personen verhoord moesten worden en dat het IVK een advies aan de minister moest verlenen;

6.3.1. Overwegende dat, blijkens het bepaalde in de artikelen 3, §§ 2 en 3, en 7, 8° van het koninklijk besluit van 30 december 1992, het begrip bedrog alleen ter sprake komt bij de vraag of de maatregel, die door het IVK wordt overwogen, aan de betrokkene aangezegd moet worden met het oog op verweer; dat die aanzegging met name niet moet gebeuren in het geval dat "in hoofde van de exploitant van de inrichting bedrog (is) vastgesteld, hetzij nopens de geschiktheid voor menselijke voeding, hetzij nopens de oorsprong of herkomst van vlees (...), inzonderheid indien daartoe documenten, keurmerken of identificatiemerkttekens zijn aangewend of daardoor certificaten zijn bekomen waarvan de inhoud niet overeenstemt met de feitelijke staat, oorsprong of herkomst van de waren, of indien een keurmerk of identificatiemerktteken is aangebracht op waren die niet aan de voorschriften voldoen."; dat, in dat licht bekeken, dat begrip geen rol speelt bij de kwalificatie en de beoordeling van de tenlasteleggingen die tot de bestreden sanctie hebben geleid;

6.3.2.1. Overwegende dat verzoekster van oordeel is dat de feiten waarover het in dit geval gaat, ten onrechte aan haar of aan haar aangestelde worden toegerekend omdat de verplichting om een voor de slachting aangeboden rund aan een gezondheidsonderzoek te onderwerpen en om aan de keurder de vereiste documenten voor te leggen alleen bestaat voor de eigenaar van het dier;

6.3.2.2. Overwegende dat met het oog op het slachten van een rund in een slachthuis, de eigenaar of zijn aangestelde, vooraleer het dier afgeladen wordt, een slachtingsaangifte moet doen bij de exploitant van het slachthuis of zijn aangestelde (art. 9 van het koninklijk besluit van 4 juli 1996) met afgifte aan de exploitant van de documenten die het dier moeten vergezellen (art. 10); dat de exploitant de dieren

onmiddellijk moet registreren (art. 11, § 1); dat na de registratie het gezondheidsonderzoek ante mortem moet gebeuren (art. 12) waarbij aan de keurder de documenten, die aan de exploitant zijn overhandigd met het oog op de registratie, moeten worden voorgelegd "in de volgorde waarin de dieren voor dit onderzoek worden aangeboden" (art. 12, §§ 1); dat pas daarna tot de slachting van het dier mag worden overgegaan (art. 12, § 2, eerste lid); dat de exploitant de keurder uiterlijk daags voordien moet verwittigen van het tijdstip waarop zal geslacht worden (artikel 14, laatste lid);

Overwegende dat uit die bepalingen blijkt dat de exploitant verantwoordelijk is voor de voorlegging, aan de keurder die belast is met het gezondheidsonderzoek, van de door de reglementering vereiste documenten en dat in de regel geen enkel dier mag worden geslacht -de economische activiteit die in een slachthuis beoefend wordt en waarvoor de exploitant volledig verantwoordelijk is- dat geen gezondheidsonderzoek heeft ondergaan; dat het dus de eigen verplichting van het slachthuis is om geen dieren te slachten die, behoudens de reglementair voorgeschreven gevallen, geen gezondheidsonderzoek hebben ondergaan, dus om na te gaan of de voor slachting voorgeleide dieren een gezondheidsonderzoek hebben ondergaan en om de keurder die het onderzoek ante mortem uitvoert in staat te stellen zijn opdracht te vervullen; dat trouwens, zoals de verwerende partij opmerkt, het koninklijk besluit van 4 juli 1996 in zijn geheel gericht is aan de slachthuizen; dat bovendien artikel 28, 2°, juncto artikel 20, § 1, van de wet van 5 september 1952, straffen bepaalt voor de persoon die slachtdieren slacht in inrichtingen die niet voldoen aan de inrichtings- en exploitatievoorwaarden zoals die onder meer in het koninklijk besluit van 4 juli 1996 zijn vastgesteld;

6.3.2.3. Overwegende dat verzoekster niet betwist dat op 9 februari 2001 twee runderen geslacht zijn zonder dat zij het vereiste gezondheidsonderzoek hadden ondergaan en dat de verantwoordelijke van het ogenblik de documenten niet aan de keurder heeft gegeven met het oog op het gezondheidsonderzoek; dat een verwijzing naar enig intern reglement of naar de aanwezigheid van een keurder in het slachthuis de verantwoordelijkheid van de uitbater voor de permanente naleving van de geldende reglementering in zijn inrichting niet vermindert; dat in dit geval, bij lezing van de verschillende processenverbaal die bij het bestreden besluit zijn gevoegd, de vaststelling zich opdringt dat er aan de keurders was medegedeeld dat op 9 februari 2001 slechts om 8 uur met het slachten van runderen zou begonnen worden, terwijl de twee runderen reeds voordien en met de actieve medewerking van de verantwoordelijke van het slachthuis zijn geslacht; dat de verwerende partij terecht aan verzoekster de vastgestelde inbreuken op artikel 12 verwijt; dat in de huidige stand van de rechtspleging vastgesteld wordt dat, rekening houdend met de in het dossier vervatte gegevens en inzonderheid de vaststelling dat verzoekster actief heeft meegewerkt aan het ontwrichten van het sanitair toezicht op de verrichtingen in haar inrichting waardoor -zoals in het bestreden besluit uitdrukkelijk is vermeld- het voor de overheid onmogelijk is geweest na te gaan of de dieren geen ziekten of afwijkingen vertoonden die de deugdelijkheid van het vlees konden beïnvloeden, de opgelegde sanctie niet kennelijk onredelijk lijkt; dat trouwens ook vastgesteld wordt dat pas op 31 januari 2001 een periode van twee maanden schorsing om runderen te slachten was afgelopen;

6.3.3.1. Overwegende dat dan de vraag rijst of de tegen verzoekster vastgestelde inbreuken van die aard zijn dat zij als bedrog in de zin van artikel 7, 8°, kunnen worden aangemerkt en dat om die reden de

voorgenomen maatregel niet te haren kennis moest worden gebracht;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 3, § 3, eerste lid, het IVK de verplichting heeft om een voorgenomen besluit als het onderhavige ter kennis van de betrokkene te brengen en om zijn antwoord af te wachten; dat, in uitzondering op die regel, het IVK overeenkomstig artikel 3, § 3, vierde lid, die procedure in een aantal reglementair vastgelegde gevallen niet moet volgen, onder meer wanneer in hoofde van de exploitant bedrog is vastgesteld nopens de geschiktheid van vlees voor menselijke voeding; dat een uitzondering op de regel beperkend geïnterpreteerd moet worden en dat het bestuur strikt de hand moet houden aan de door haarzelf aan de bestuurde verleende waarborgen op het stuk van zijn verdediging; dat aldus slechts uitzonderlijk voorbij gegaan kan worden aan de voorafgaande raadpleging door het IVK van de exploitant; dat in dit geval dan de vraag rijst of de verwerende partij terecht heeft kunnen besluiten dat verzoekster bedrog heeft gepleegd nopens de geschiktheid van vlees voor de menselijke voeding, zoals het bestreden besluit overweegt;

6.3.3.2. Overwegende dat het dossier van de zaak zoals dit aan de Raad van State voorgelegd is, blijkt geeft van de volgende feitelijke gegevens die door verzoekster niet worden betwist : er was binnen het bedrijf een afspraak gemaakt dat, wegens het recente heropstarten van de slachting van runderen na de schorsingsperiode, de runderslachtingen op 9 februari 2001 pas om 8 uur 's morgens een aanvang zouden nemen; de afspraak werd gemaakt met Roger VAN HOORNWEDER, die ook op 9 februari verantwoordelijk was voor de inrichting, maar die heeft aan een veehandelaar CLAEYS medegedeeld dat het mogelijk was om 7 uur met de slachtingen te starten, zonder -in strijd met het bepaalde in artikel 14 van de

koninklijk besluit van 4 juli 1996- de keurder van dienst of iemand anders van het IVK te verwittigen van het tijdstip van de slachting en van het vermoedelijk aantal dieren; op 9 februari 2001 heeft Roger VAN HOORNWEDER aan een slachter om 7u10 formeel de toestemming gegeven om runderen te slachten, hoewel hij de saniteldocumenten nog niet aan een keurder overhandigd (of laten overhandigen) had en hoewel hij er zich niet had van vergewist of de dieren het verplicht ante mortem gezondheidsonderzoek wel hadden ondergaan;

Overwegende dat Roger VAN HOORNWEDER voor die feiten geen andere verklaring heeft opgegeven dan dat hij er niet aan gedacht had het IVK te verwittigen; dat die uitleg in hoofde van een persoon die mag geacht worden goed vertrouwd te zijn met de werking van een slachthuis en met het daar noodzakelijk permanent overleg met de keurders van het IVK en die zich daarenboven verantwoordelijk stelt voor een onderneming die zeer recent het voorwerp heeft uitgemaakt van een schorsingsmaatregel -precies wegens miskennen van de keuringsreglementering- totaal ongeloofwaardig is; dat, zeker in de huidige omstandigheden waarin er met betrekking tot de conformiteit van vlees en vleesproducten allerlei problemen opduiken die gevolgen hebben voor de volksgezondheid, zoals de BSE waarvan het bestreden besluit melding maakt, van dergelijke personen grote voorzichtigheid mag verwacht worden; dat, zoals de vleeskeuring thans georganiseerd is, er van een geslacht dier dat in de handel gebracht wordt, aangenomen moet kunnen worden dat het de gehele keuringscyclus correct doorlopen heeft en dat het dus het gezondheidsonderzoek ante mortem heeft ondergaan;

Overwegende dat Roger VAN HOORNWEDER, aangestelde van verzoekster, op 9 februari 2001 een zware nalatigheid heeft begaan door hetzij uit onverschilligheid hetzij opzettelijk de noodzakelijke

gezondheidskeuring ante mortem van twee runderen te omzeilen; dat hij geen redelijke uitleg heeft kunnen geven voor die fout; dat die fout des te dwingender aan de verwerende partij moet toegerekend worden aangezien- zoals het IVK in zijn advies aan de minister heeft benadrukt- het slachten van runderen in de inrichting van verzoekster na een schorsing van twee maanden pas op 1 februari 2001 was hervat;

6.3.3.3. Overwegende dat, rekening houdend met de hiervoren geschetste bijzondere omstandigheden van de onderhavige zaak, in de huidige stand van de rechtspleging vastgesteld wordt dat de -behoorlijk vastgestelde en overigens door hem niet betwiste- fout van Roger VAN HOORNWEDER, mede omdat zij rechtstreeks verbonden is met het correcte verloop van de keuring van het vlees en dus met de conformiteit van het vlees dat voor de menselijke voeding in de handel wordt gebracht, een dermate ernstige nalatigheid betreft dat de verwerende partij haar terecht binnen het toepassingsveld van artikel 7, 8°, van het koninklijk besluit van 30 december 1992 heeft geplaats; dat het IVK dienvolgens een reden had om het voorgenomen schorsingsbesluit niet ter kennis van verzoekster te brengen; dat ook het vierde middel niet ernstig is,

7. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn; dat aldus niet voldaan is aan een van de grondvoorwaarden waarin de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit kan bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig maart 2000 en een, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
		wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.